

Samen kerken....

'Hou je van me?' over een Paas-ervaring.

'The Passion' ligt achter ons. Ik heb het gebeuren in Enschede op televisie gevolgd, vanaf ongeveer halverwege. Het slot is me bijzonder bijgebleven: Jezus zingend, in een wolk van licht, op de rand van een hoog gebouw. De oproep om m'n ogen open te doen en m'n geluk niet voorbij te lopen.

Passie en Pasen, liefde, lijden, sterven én opstanding horen bij elkaar. Maar hoe? Je kunt denken: opstaan uit de dood is vroom zelf-bedrog. Dan kun je er niet veel mee. Je kunt denken 'het staat er, het is een feit, hoe wonderlijk ook' en dus moet je dat geloven – op gezag. Dan blijf je toeschouwer. Je kunt ook zeggen: hier gaat het om een diepe beleving. Dat moet wel, anders was het christendom niet ontstaan en in korte tijd zo wijdverspreid geraakt. Pasen is iets wat je kunt gaan ervaren, door achter het rijke Passie- en Paasgebeuren mogelijk de oorspronkelijke Paas-ervaring te ontdekken.

Dan denk ik aan nog iets in 'the Passion' wat me raakte: Petrus die gevraagd wordt of hij ook niet bij de vrienden van Jezus hoort. En telkens antwoordt en zelfs begint te vloeken: 'Nee, hoe kom je erbij ... – ik ken Hem niet!'

Jezus die hem zo had aangesproken, zoveel in hem had gezien, zoveel harten had geraakt en geïnspireerd – een mensvriendelijke God dichterbij had gebracht – Petrus kon en deed er opeens niks meer mee. Om z'n hachje te redden. Het werd te gevaarlijk, het kostte teveel. Er gaat op deze manier niet maar één Mens dood (wat schandig is, wat nooit had mogen gebeuren, juist degene die voluit mens was zoals je zou willen dat iedereen zo was..). Maar ook Petrus gaat door een persoonlijke hel. Hij heeft door zijn gebrek aan liefde eraan meegewerkt, aan de dood van zijn inspirator. Waar blijf je dan nog? Naar de oude godsdienst gaan met leiders vol eigenwaan en vol onvrijheid? Daar moet je het niet zoeken. Een donkere wereld vol aanbidding voor bezit en macht, daar is ook geen leven. Je inspirator is afgewezen, gekruisigd en afgedankt in een graf. Wat blijft er dan over van alle woorden en daden van deze gekruisigde heilbrenger? Alles is toch voor niks geweest? Het graf wordt een massa-graf..

NEE, nee, nee – alles in Petrus verzet zich, hij staat op en gaat naar het graf en schreeuwt

het uit: 'Rabbi, om jou draait de wereld, voor jou klopt mijn hart! Sta op, wees de ziel in mijn bestaan!'

En dan is er die bekende stem: 'Petrus, ben jij daar?' Herinneringen gaan door hem heen, donkere en lichte. Hij krijgt nieuwe dromen. Dat ze aan het vissen waren en niets vingen, tot een man aan de oever zei het over een andere boeg te gooien. Feest, overvloed! Hij herbeleeft de dag dat zijn meester plezier in hem had. Die bekende stem zei: 'Waarom word je niet visser van mensen? Vang hen in het net van de liefde, leidt hen uit de zee van nietswaardigheid en breng hen tot mijn vrijheid'.... Opgetild door deze herinnering kijkt hij om zich heen, op zoek naar waar Jezus is. Hij ziet hem opeens staan, als in een onaantastbaar licht. Jezus spreekt hem aan met die grote vraag die het leven goedmaakt: 'Hou je van mij?' Geen verwijt, niet vastgespijkerd worden op je verraad... Met tranen in de ogen zegt hij: 'Ja, Rabbi, ik hou van jou'. Jezus hoort wat Petrus zegt en weet dat zijn missie niet is afgelopen. En antwoordt: 'Wees een herder voor wie zijn achtergebleven'. Het duizelt Petrus, alsof hij loopt op donker water maar gedragen wordt door zielsvreugde. Maar even later zinkt hij weg, de diepte in: hoe zal hij, verrader, de fakkel van zijn meester dragen in de stormen van het leven? Hij kijkt smekend omhoog en hoort opnieuw de vraag: 'Petrus, hou je van mij?' Maar direkt hoort hij een andere stem: 'beeld je niks in, Petrus, je bent dwaas, een droevig figuur!' Verdriet overmant Petrus en hij ziet zich opeens weer zitten aan dat vuur, waar een jonge vrouw hem aansprak: 'jij hoort toch ook bij die man?'

JA denkt hij nu, ik hoor ook bij die man, en hoe! Dat is het enige wat telt! En hij ziet zijn kans, nu kan hij over z'n voorzichtigheid heenstappen. 'Ja, Rabbi, jij en God en ieder mens mag weten dat ik van jou hou!' Maar weer slaat de angst toe – wie ben ik en wat kan ik in deze donkere wereld? – en hij kijkt naar zijn meester, zo van: weet je wel wie ik ben? En de derde keer hoort hij de bekende stem: 'Petrus, ik vraag jou niets anders dan een mens te zijn die liefheeft. Kun je daaraan trouw blijven, ook al zou je de enige zijn op deze wereld?' Petrus schaamt zich tegenover deze mens die zijn leven heeft gegeven. En hij staat te zeuren dat eerlijke liefde misschien te groot zal zijn voor hem? Hij schudt zijn kleinheid van zich af: 'Ja, meester, ik heb jou lief, zo nodig als enige op aarde!' Toen kwam er Vrede. Petrus en zijn Meester stonden samen op uit het graf van de mensheid, Petrus werd een tweezaam mens.

(Meer weten over opstandings-ervaringen? Ik kan aanbevelen het boekje 'Het Paas-epos'

van Stephen Boonzaaijer, verkrijgbaar via de boekhandel of www.strandt.nl)

Arie Gootjes